

ЛЕКАРИТЕ ГОВОРЯТ ЗА ЧУДО, А ТОЙ ЗА СВЕТА АНАСТАСИЯ

Автор Теопула Панайоту

вторник, 03 януари 2006

Източник:

orthodoxia.gr

Във време, когато хората все повече се обръщат към земните неща и пренебрегват Небесното царство, във време, когато Творецът е забравен и иронизиран, Той не престава да показва Сина Си и нашия Спасител Иисус Христос, светците Си и Своята любов. Не престава да се грижи, по неповторим начин, който Той знае, за онези, които Го призовават. Не престава да призовава като Добър Пастир загубените овце, и да укрепва вярата им. Не престава да лекува, да учи и да води най-съвършеното Си творение през поредица от необясними за много от нас факти, които по навик днес наричаме чудеса.

Във време на голямо съмнение и колебание за вярата, добрият Бог продължава да говори и да Се свързва с нас по чудотворен начин така, че вярващите, които вкусват от дара на Божията Благодат, да придобият такива преживявания, които укрепват вярата. Всички християни, малко или много, сме опитвали и преживявали в личния си живот чудото - макар и да не заслужаваме Божията Благодат. А повечето от нас не спираме да го търсим и до последния си дъх.

Чудото, за което ще ви разкажем днес, е свързано с един 35-годишен мъж, който много тежко катастрофирал с автомобила си и докато лекарите вдигнали ръце от него и просто чакали сигурната според тях смърт, той преживял чудото чрез намесата на света Анастасия Римлянка.

Три години след чудото, взехме разрешение от младия ни приятел и сътрудник да публикуваме чудото, при условие че няма да публикуваме името му. Желанието му е продиктувано от това, че не иска стане "храна" за телевизионните канали и на всякакви съвременни средства, които поставят под съмнение непрестанното присъствие на Бога.

Разказът на Коста е свързан, както вече споменахме със света Анастасия, паметта на която Църквата отбелязва на 29 октомври. Мощи на светицата са запазени в манастира Григориу на Света Гора. В този манастир на 12 ноември (29 октомври по новия календар) става голям празник. Този празник от три години е с особена важност за нашия приятел и сътрудник, тъй като чрез света Анастасия е преживял чудото по такъв начин, че то оставило в него незаличим спомен за целия му живот.

Разбира се, неговите приятели и игуменът на манастира Григориу о. Георгиос Капсанис го познават и от разказа ще разберат за кого става въпрос.

Инцидентът

Младият Коста, баща на две малки деца, на 11 септември 2002 година се връщал с автомобил от Атина, в града в който живее. По време на пътуването автомобилът се обърна и буквално се приземил и паднал върху един стълб. Сблъсъкът, както сам той разказва, предизвикал счупване на таза, ребрата и петте последни прешлена от гръбначния му стълб. Разкъсана е и една вена, която според диагнозата на лекуващите лекари предизвиква голямо вътрешното кръвотечение. Този факт накарал лекарите буквално да вдигнат ръце, понеже при такъв случай хирургическа намеса не е била възможна. След като изкарал 24 часа в интензивното отделение, изтощеният от загуба на кръв Коста бил вкаран в хирургията. "Бях готов смъртник, вече бях изгубил три литра кръв, когато лекарите решили да направят опит да ме спасят. Направили ми операция в стомашната област, за да не ме оставят да умра, както те разказвах по-късно, без да направят поне един опит да ме спасят. Операцията била неуспешна, понеже не успели да стигнат до мястото, до което било необходимо и просто чакали да умра", разказва силно развълнуваният Коста.

Необяснимото

Но по някакъв странен начин, докато близките му очаквали най-лошото, Коста оживял. "Вената се затвори сама и лекарите до ден днешен говорят за чудо", казва той. Младият баща останал в болницата десет дни. След това се върнал у дома си и след 15 дни отново отишъл в болницата за още една операция, с която хематома е изчистен. На 26 октомври 2002 година, в деня на св. Димитър, той се върнал у дома си, при добрата си съпруга и при двете си момиченца. Подобриенето на здравето му, както сам той признава, било много бързо. До този момент нищо не му направило впечатление.

Разговорът със светицата

Сутринта на 29 октомври обаче, един сън или видение променили живота му, тъй като дал отговор на това, което лекарите единодушно нарекли чудо. Ето какво разказва сам той за съня. "Видях едно ниско и много красиво момиче да се приближава към мен, облечено в тъмно сиво расо и кърпа – нещо като качулка на главата си. Въпреки това не можех да различа лицето ѝ. Но присъствието ѝ излъчваше някакво изключително умиление. Разхождаше се кръстовидно върху една огромна змия, на която не обръщаше внимание. Направи ми впечатление и цвета на небето, но и невиджаната досега, странна и появяваща се за първи път светлина на деня. Преди още да успея да я попитам коя е, тя спря на разстояние 4 – 5 метра от мен и ми каза: "Аз съм света Анастасия. Аз те спасих". Начинът, по който говореше, показваше, че не е направила нещо кой знае какво, вероятно за да не се почувствам задължен за това, което е направила. С доста предизвикателен и невярващ тон я попитах: "Защо ме спаси?" А тя по начин, който подсказваше, че просто е изпълнява заповед, отговори: "Защото Пресвета Богородица го поиска от мен". Както спомена Коста, по време на целия разговор, присъствието на света Анастасия е изпълнило атмосферата с неизказана радост и умиление.

Силно развълнуван от съня, Коста станал и се обадил по телефона на един свой приятел монах. Той също бил изненадан от ранното обаждане. Коста попитал монаха: "Да знаеш нещо за някаква света Анастасия?". Дотогава, както той разказва, бил чувал само за света Анастасия Фармаколитрия, но никога не я е призовавал. "Коя света Анастасия - Римлянката, паметта на която празнуваме днес ли?" – попитал монахът. Коста бил изненадан още повече от отговора на монаха. Отказал обаче да разкаже подробности за съня. Няколко дни по-късно, монахът се обадил на Коста и го попитал как е с оздравяването. По време на разговора, Коста му казал, че когато се срещнат, ще му разкаже за своя сън със света Анастасия Римлянката, за да разреши някои неясни за себе си неща. Упоритостта на монаха обаче го накарала накратко да разкаже за какво става въпрос. "Коста, знаеш ли къде се намирам и защо настоявах да ми кажеш?" – попитал го монахът и без да очаква отговор, добавил: "Намирам се в манастира Григориу на Света Гора, и след малко заедно с други поклонници ще се поклоним на мощите ѝ, които се намират в този манастир". Коста отново бил изненадан. "Разбирате ли, че бях шокиран?" – разказва той.

Поради естеството на работата си, Коста посещава храмове и манастири почти ежедневно. Така през април 2004 година, разказвал своя сън на един монах пред вратите на манастира му в Лутраки, Коринт. По време на разговора до тях спрял някакъв автомобил. Шофьорът и малката му дъщеря били познати на монаха. Поздравили монаха и щом се отдалечили, той му казал: "Господин... е дал обет да построи една църквичка в района в чест на св. Анастасия Римлянка. И затова е кръстил дъщеря си Анастасия".

Всички тези случки буквално положили непоклатими основи на вярата в Коста – в него и в неговото семейство, а и в приятелите му. Сам той се грижи да не пропусне празника на светицата, който се отбелязва в манастира Григориу на Света Гора и не прекъсва връзката си със света Анастасия, чрез ежедневната си молитва към нея. Това запознанство със света Анастасия променило целия му живот. Чрез тази среща той отдал първо място на Божията воля и ежедневно преживява чудото на Православната вяра.

Преведено от вестник "Стилос Ортодоксиас": Тодор Енчев